

Genderoví neomarxističtí inkvizitoři v honbě na čarodějnice

svobodny-svet.cz/genderovi-neomarxisticti-inkvizitori-v-honbe-na-carodejnice

6. května 2023

MNISLAV ZELENÝ ATAPANA

Jako by bájní fénixové povstali novodobí inkvizitoři z popele popravišť v Salemu, aby prováděli novodobé hony na čarodějnice. Jak jinak nazvat aktivistické odsuzování jiných názorů než těch módních trendů, tedy levičáckých.

Kde se vzali, tu se vzali? Jedním z jejich zdrojů jsou pařížští studenti bojující na „barikádách“ v 1968 a jejich potomci. Ti naši študáci tehdy bojovali za likvidaci socialismu, zatímco studentští kolegové v Paříži šli v opačném gardu deinstalace kapitalismu. Před lety tato generace postupně obsadila univerzitní místa v západní Evropě i v Americe a vnesla do akademického světa různé odnože neomarxismu, např. Frankfurtské školy Herberta Marcuseho, včetně militantního odsuzování minulosti s kácením soch, nastavení nemístné korektnosti zatajující skutečný stav, podporu desítek a desítek sexuálních orientací, militantní genderismus nebo i akce jako me-too. Spolu se skupinami aktivistů ovládají nejen univerzitní svět,

ale mají velký vliv na masmédiá, politické strany, veřejný prostor obecně. Před jejich nálepkováním mají "strach" veřejní činitelé, vládní představitelé, vážení profesori a akademici, spisovatelé, umělci, lékaři. Nikdo si skoro není jist svým postavením, když odmítne souhlasit nebo jen tiše nejede v jejich názorových kolejích. Příkladem je, bohužel, velké množství a jen pro názornost uvádím některé z nich včetně pohledu do tamější inkviziční atmosféry.

Stoupenci nové levice ovládající většinu západních univerzit a médií jsou extrémně netolerantní k jiným názorům i faktům, která nejsou v souladu s jejich progresivními postoji. Kritici politické korektnosti, novodobého orwellovského newspeaku, odpůrci uzákonění manželství homosexuálů s právem adoptovat a vychovávat děti či skeptici ke klimatické změně a bezuhlíkové ekonomice jsou dehonestováni a vytlačováni z veřejné diskuse. Stoupenci nové levice ovládající většinu západních univerzit a médií jsou extrémně netolerantní k jiným názorům i faktům. Studentům na Sarah Lawrence College například nabízejí téměř jen progresivní mimoškolní aktivity, například semináře na téma Mikroagrese (když se na někoho špatně podíváte) nebo konferenci Porozumění bělošským privilegiím.

Názorová svoboda a otevřená výměna názorů, minimálně v politické a společenské oblasti, na prestižních univerzitách v zemích starého Západu přestává existovat. Boj proti svobodě projevu se vede například pod hesly diverzita, gender, politická korektnost či pozitivní diskriminace. Levicoví studenti se cítí oprávněni i fyzickým násilím bránit vystoupením myslitelů, kteří nesdílejí jejich progresivismus, ale vyznávají konzervativní hodnoty. Polský konzervativní filozof Ryszard Legutko měl mít na Middlebury College v rámci Fóra Alexandra Hamiltona na podporu svobodné debaty přednášku. Jenže se ozvali studentští aktivisté, že není možné, aby na jejich univerzitě vystoupil takový bigotní člověk, a vedení univerzity na poslední chvíli přednášku zrušilo, protože prý nedokáže zajistit bezpečnost účastníků.

Evoluční bioložky Bretu Weinsteinovou a Heather Heyingovou vyštvala americká Evergreen State College, protože vystoupili proti akci Den absence, která požadovala po bílých studentech, aby na jeden den opustili školu. Byli dokonce označeni za rasisty (přítom akce Den absence byla příkladem rasové segregace – ale proti bílým) a zasypáni takovou smrštěí nenávislných výhrůžek, že kvůli obavám o bezpečí svých dětí se odstěhovali do jiného města. Konzervativní komentátor Milo Yiannopoulos měl v únoru 2017 vystoupit na Kalifornské univerzitě v Berkeley, ale levicovní studenti mu neumožnili promluvit – během násilné demonstrace proti jeho přítomnosti na univerzitě zapalovali budovy a Yiannopoulos musel být odveden pod policejní ochranou, aby ho studenti fyzicky nenapadli. Ohlášenou přednášku konzervativní spisovatelky Ann Coulterové Kalifornská univerzita v dubnu 2017 raději rovnou zrušila, protože se obávala podobných násilných protestů studentů. Světoznámý americký sociolog Charles Murray nemohl dokončit svou přednášku v březnu 2017 na Middlebury College, jedné z nejstarších amerických univerzit, protože ho levicovní studenti nejen překřičeli, ale někteří z nich 74letého profesora dokonce fyzicky napadli, přičemž zranili profesorku mezinárodních vztahů Allison Stangerovou, která se ho chránila.

Na jedné z nejlepších a nejprestižnějších univerzit na světě, na Harvardu, nedokážou vysvětlit studentům, že obhajoba není součástí obžaloby a že právo na obhajobu představuje základ spravedlivého soudu a že obhájce Harveye Weinsteina (me-too), právník Ronald Sullivan, není vinen spolu s ním. Poté, co byl R. Sullivan, též současný děkan z univerzity vyhozen, šéfka Asociace harvardských černošek Kacey E. Gillová prohlásila: „Cítím úlevu a mám radost ze Sullivanova odchodu, ale proč to muselo trvat tak dlouho? Mnoho studentů riskovalo kvůli tomu několik měsíců duševní zdraví a pocit pohody.“ Jiní studenti volali, že přítomnost Sullivana vytváří na univerzitě „toxické klima“. Takže spravedlivý soudní proces, ve kterém má obviněný svého advokáta, působí studentům Harvardovy univerzity hluboké trauma a ohrožuje jejich duševní zdraví. A ve

vedení této univerzity není nikdo, kdo by jim vysvětlil, že Sullivan neudělal nic špatného a jen výborně vykonává svou práci (během advokátní praxe dosáhl propuštění více než šesti tisíc neprávem obviněných klientů), a že pokud se tím cítí ohroženi, mají se léčit u psychiatra.

Seznam konzervativních myslitelů, které z univerzity vyštvali radikální levicovní studenti či jim neumožnili kvůli jejich názorům vystoupit, je obrovský. Například profesoru filozofie na Harvardské univerzitě Harveyemu Mansfieldovi kanadská Concordia university zrušila pozvání, protože nebere dost vážně gender, profesorka Camille Pagliová z University of Arts se stala terčem studentů, protože v době raketově rostoucí popularity změny pohlaví zpochybnila smysl této operace, či doyena americké diplomacie, 95letého Henryho Kissingera, napadali studenti Newyorské univerzity, že je nacista a válečný zločinec. V tomto případě je to už víc než úsměvné, protože studenti jaksi opomněli, že Kissinger je věřící žid a kdyby zůstal v Evropě, už by nežil.

V případě Jordana Petersona a Rogera Scrutona jde o světoznámé a uznávané myslitele se spoustou vědeckých článků v impaktovaných časopisech. Žádní radikální řečníci z extrémistických politických stran, které lze dehonestovat a relativně snadno zlikvidovat, ale respektovaní a velmi slušní univerzitní profesori. Profesor psychologie Peterson byl již vyhnán z Torontské univerzity, protože kritizoval kanadský zákon o politicky korektním jazyku. Ten pod trestními sankcemi za „diskriminaci na základě genderové identity a jejího vyjádření“ přikazuje používat alternativní genderová zájmena. Peterson se hájil poukazem na svobodu slova, ale bylo mu to málo platné, o místo na Torontské přišel, stejně jako nyní na Cambridgeské univerzitě. Stačí si přečíst jeho článek Proč nejsem profesor na univerzitě v Torontu z 19.1.2022 s podtitulkem Otřesná ideologie diverzity, inkluze a rovnoprávnosti vůči vzdělání a podnikání. Mj. píše, že se jedná o návrat k ideím říjnové revoluce, z čehož má logicky velkou radost Putin. Levičáctví zaplavilo nejen svět

amerických univerzit, ale i těch správných intelektuálů, novinářů, filmových akademiků, herců, atp, kde konservatismus je forma psychopatologie.

Jeden z nejvýznamnějších anglických filozofů Roger Scruton byl odvolán z postu vládního poradce rovněž kvůli údajně nepřijatelným názorům. Poté, co poskytl rozhovor novináři Georgu Eatonovi z levicového časopisu New Statesman, který některé jeho výroky vytrhl z kontextu a obrátil jejich význam o 180 stupňů. Pak si otevřel šampaňské a dal na Instagram svou rozzářenou fotku s popiskem: „Ten pocit, když vyhodí pravicového rasistu a homofoba.“ Důležitý je v tomto kontextu výzkum Samuela Abramse ze Sarah Lawrence College a jeho následky. Profesor Abrams zveřejnil loni na podzim v deníku New York Times článek založený na svém výzkumu, který dokazoval, že americké univerzity jsou extrémně levicové. Zmíněná statistika se pak stala záminkou k honu na profesora Abramse, který napsal letos v březnu v časopise The Spectator: „Po zveřejnění článku vypukl mediální hon na mou osobu. Byl jsem hanoben a pomlouván, bezpečnost mé rodiny byla ohrožena a mé osobní věci v kampusu univerzity zničeny.“

Všechny tyto případy jsou nebezpečné, smutné a některé natolik šílené, že se jim lze smát a ptát se, zda jsou myšleny vážně, nebo aprílovým žertem. Například program spravedlivé matematiky prosazuje, aby v ní nešlo jen o výuku počtů, ale i o sociální spravedlnost, boj proti bělošské nadřazenosti a o zdůrazňování témat, jako je diverzita či gender, i ve výuce matematiky. Program spravedlivé matematiky již také prosazuje americká Národní rada učitelů matematiky. Průkopnicí tohoto přístupu je profesorka Rochelle Gutiérrezová z Illinoiské univerzity, která prosazuje v matematice politicky korektní a progresivní politický postoj. V článku Politické vědomí pro výuku matematiky uvádí, že „výuka matematiky je politická a že její učitelé musejí být politicky uvědomělí“. Ve svém textu pak odkazuje na badatelku Annu Chronakiovou, podle níž by se výuka matematiky měla zaměřit na

výchovu k občanství, takzvaná rehumanizace matematiky (!). Podle Gutiérrezové současná výuka nepřipustně posiluje nezasloužená bělošská privilegia: „Osnovy matematiky zdůrazňováním termínů, jako je Pythagorova věta nebo konstanta π , potvrzují vnímání matematiky jako vědy vyvinuté Řeky a dalšími Evropany.“

Jen málokdo z veřejného prostoru se proto v těchto zemích, ale už i u nás, odváží nazvat věci pravými jmény, neboť je v nebezpečí, že je hned onálepkován jako rasista, xenofob, sexuální zvrhlík, či ten, který schaluje kolonialismus či otrokářství a raději se těmto problémům vyhýbá. Jak známo v USA se přepisují i knihy klasiků z minulých století, kde se vyskytuje slovo černocho, kde, kdo je označován za rasistu či i umělecké dílo za rasistické, fanatici hanobí a strhávají sochy prezidentů a generálů spojených s otrokářským Jihem (Washington, Jackson, Lee, Grant), ale i Kolumbuse, Cervantese či Waynea, jsou povinné etnické kvóty ve veřejných službách bez ohledu na jejich schopnosti, při filmování Jana Žižky v USA kritizovali nepřítomnost černocho. Našeho známého profesora, kterého raději nebudu jmenovat, než mohl v USA zahájit jednání, si prolustrovali jeho názory na kolonialismus. Jak si ale dovoluují kádrovat českého historika, když ne u nás, ale u nich bylo otrokářství a nerovnoprávnost obyvatel téměř do nedávna, kdy oni prakticky vyhubili původní obyvatele při tzv. objevování a dobývání Nového světa. Vlastně všichni v Americe se na tom nějak podíleli, všichni z toho měli benefit přímý nebo nepřímý. Jenže my jsme se do tohoto období dějin světa nijak nenamočili.

Těmto módním trendům již také posluhují skupiny našich aktivistů, což jsem si ověřil, když jsem byl před časem nazván rasista a xenofob, protože se neřídím módním výstřelkům. Naštěstí nemám žádné veřejné postavení, ani nemám žádné veřejné ambice, protože jsem nikdy nevyhledával žádnou kariéru a držel se spíš stranou jako „moji“ indiáni. A tak jsem si udržel určitý status svobody ve vyjadřování podle mých názorů a podle toho, co jsem na vlastní oči ve světě viděl,

a proto mi nějaké nálepkování, plivnutí jedovatou slinou proti mně nevadí. Nazývám věci pravými jmény, a proto nejsem tzv. korektní, nelíbí se mi současné násilné migrace, odmítám militantní aktivismus často se snoubící s jakýmsi neomarxismem, levičáctvím ovládajícím i u nás stále více veřejný prostor. A tak vůbec nezávidím těm, kteří z důvodů své kariéry musí přijímat tuto kuratelu a podřizovat se módním aktivitám gendristu, korektnosti, me-too, bezhlavého odsuzování minulosti či prosazování 82 pohlaví. Jenže, co je módní, je dočasné.

Nezávidím těm, kteří se podřizují a třeba černochoy v Americe nazývají opisem, metaforou či eufemismem Afroameričany, Američan afrického původu. Co je to za zplácanec? Obyvatelé Afriky, tedy Afričané, přece nejsou jen černoši, ale i nečernoští Berbeři, Egypťané, Pygmejové, Křováci San nebo Habešané. Takže Afroameričan je jakého původu? Černošského, berberského, egyptského, habešského? Samozřejmě mají se na mysli černoši ze subsaharské Afriky, kde je lovili a prodávali jejich černošští vládci, obchodovali arabští či jiní černošští obchodníci. Takže kdybychom chtěli být pregnantně korektní, říkali bychom jim Subsaharští Američané. Jak vidno, jde těm všem reformátorům jen o nálepky, ne o smysl a už vůbec ne o vztah a hlavně, aby se sami zviditelnili. Co se změnilo vůči černočům v USA od dob, kdy se zavedlo jejich nové označení? Téměř nic. Stále jsou druhořadí Američané.

Podobně jako indiáni, což už prý také není korektní název. Jsou prý první Američané. Jací Američané? To přijímají název podle dobyvatele Ameriga Vespucciho? Ti, kteří proti dobyvatelům a likvidátorům indiánů brojí? Ano, název indián vznikl historickou mýlkou, ale oni sami nemají pro sebe všechny jediný společný název. Každý kmen se nazývá jinak, i když ve většině jejich etnonymech se vyskytuje slovo Lidé. Nejde přece o to, jak někoho oslovuji, ale s jakou láskou či zlobou to vyslovuji a jaké mají možnosti k existenci. V Kolumbii, kde jsem léta žil, lidi s tmavou pletí nazývají jednoduše černochoy a nikomu, ani jim samým to nevadí, protože to nevyslovují s nenávisí. A ve zdobnělinách dokonce navozují přátelský vztah:

Hola mi querido negrito. Ahojky milý černoušku! Podobně jako mi querido gringito. Můj milovaný cizinče, bělochu. Když mé vnučce říkám Vopice a vnukovi Ušáku a dalším dvěma vnukům Vopičáci, mohlo by se to zdát urážlivé, jenže oni to milují, protože jim tak říkám s láskou. A o to jde. A podobné je to s cikány, Eskymáky nebo Němci. Ti posledně jmenovaní by se mohli také cítit uražení, že je nazýváme hanlivě. Jsou to přece ti němí, ti, kteří nerozumí, ti němci, Němci a ne Deutsh.

Lidé, buďme normální a věci nazývejme, co jsou a ne, co by podle některých z nás měly být. To je kroucení skutečnosti v něčem zájmu něco získat, či něco zničit.

| [Mnislav Zelený Atapana](#)

■ ■ ■ ■ ■ (6 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

